अथ पुरोडाशे पुरोऽनुवाक्यायाः प्रतीकं दर्शयति। "तꣳ सध्रीचिः" इति। तं सध्रीचिरुत्तरयो वृष्णियानीत्येषा वृषासो अंशुरित्यत्र व्याख्याता॥

अत्र तत्रैव याज्यामाह। "सत्यमित्तन्न त्वावाꣳ अन्यो अस्ति। इन्द्रदेवो न मर्त्यो ज्यायान्। अहन्नहिं परिशयानमर्णः। अवासृजोऽपो अच्छा समुद्रम्" इति। हे इन्द्र तत् मयोच्यमानं वचः सत्यमित् सत्यमेव। कीदृशं वच इति तदुच्यते, अन्यः कश्चिद्देवो मर्त्यो त्वावान् त्वत्सदृशो नास्तीत्यर्थः। ज्यायानधिको नास्ति। अर्णं उदकमुद्दिश्य त्वं परिशयानं परितो व्याप्य वर्त्तमानम् अहिं मेघम् अहन् हतवानसि मेघं भित्वा जलं वर्षयसीत्यर्थः। ततः समुद्रम् अच्छा समुद्राभिमुख्येन अपो जलानि अवासृजः अवाङ्मुखत्वेन सृष्टवानसि॥

अथ हविषःपुरोऽनुवाक्यामाह। "प्रसमाहिषे पुरुहूत शत्रून्। ज्येष्ठस्ते शुष्म इह रातिरस्तु। इन्द्राभर दक्षिणेना वसूनि। पतिः सिन्धूनामसि रेवतीनाम्" इति। हे पुरुहूत बहुषु यज्ञेषु आह्वयमान इन्द्र शत्रून् प्रकर्षेण समाहिषे अभिभूतवानसि। ते शुष्मो बलं ज्येष्ठः अत्यन्तप्रवृद्धः इह अस्मिन् कर्म्मणि रातिः त्वदीयं धनमस्तु। हे इन्द्र दक्षिणेन हस्तेन वसूनि धनान्याभर। त्वन्तु रेवतीनां धनयुक्तानां सम्पदां सिन्धूनां रत्नाधाराणां समुद्राणां पतिः पालकोऽसि॥

तत्रैव याज्यामाह। "स शेवृधमधिधा द्युम्नमस्मे। महि क्षत्रं जनाषाडिन्द्र तव्यम्। रक्षा च नो मघोनः पाहि सूरीन्।